

Снага въздушна, изгледъ благъ,
На ръстъ извита катъ топола;
И тънко було я покрива,
Тазъ чудна красота обвива,
А устни макови горятъ,
И млѣчно бѣли ѣ ржцѣ
Лежатъ на спящето ѣ сърце;
Въ обувки меки отъ коприна,
Нозѣтъ съ чудна красота
Пристегнати, личатъ едва.
И гледа царскій синъ въ захласъ
Тазъ чудна хубость невидяна,
Въ гржди му сѣкашъ зѣйна рана
И той замаянъ се опрѣ . . .
Тѣй не подвиженъ той гледá,
Какъ неподвижна спѣше тя.
— Какъ сънътъ тукъ ще пропжди?
И ей, душа да наслади
И своя пламъ да охлади,
На колѣнѣ се той наведе,
Съ поклонъ и съ жажда на уста
Да види тази красота.
Лице съ лице щомъ наближи
Сѣкашъ го огнь обжежи,
Той сѣти вече нейний дѣхъ,
Като омаянъ, чуденъ лѣхъ, —
Не се сдържа и я цѣлуна.
И въ тоя мигъ се стресна тя
Въвъ своята дивна красота, —
Събуди се отъ дългий сънъ;
Слѣдъ нея всичко въ сжщій часъ
Събуди се, и чу се гласъ
Човѣшки въ цѣлия палатъ.
Пакъ говоръ, викъ и прѣжний шумъ
Не вѣрва никой своя умъ,
Като че нищо не било:
Царицата и царътъ двама
Се връщатъ съ свита най-отбрана,